

vil det være urigtigt. Jeg siger ikke, at det vilde være urigtigt, at et saadant Herredømme vil kunne erhverves, men jeg siger, at det er urigtigt, at en Mand ved at handle eensidigt uden at have nogen Indvilligelse dertil skulde paa een-gang derved kunne faae en Ret over den Strand, hvorover han hidtil ingen Ret havde, og de Commissioner — Landvæsencommissioner eller hvad det bliver — de Synsmænd, som skulde handle efter denne Lov, ville ikke dertil finde nogen Begrændsning for deres Bedømmelse, de ville træde til og sige: Der staaer den Bygning; besyttes den ikke ude i Havet, vil den lide, og derfor maa der træffes Foranstaltninger og sættes en Afspæling; og saa er der gjort en Erobring paa fremmed Gebeet. Man kan sige, at dette er offentligt Gebeet og kan aftrædes til Private, men saa siger jeg: Som en almindelig Ret bør det ikke være saaledes, der bør iforveien træffes Foranstaltninger og indrømmes, at den Vedkommende kan, naar han bygger og anordner en saadan Indretning, som behøver denne Sikkerhed, vente at faae den, men dertil behøves ingen Love eller Synscommissioner eller Foranstaltninger af den Art; det kan skee ved de Love og Ord-righeder, som bestaae, og forsaavidt Nogen lider Molest ved hvad hans Nabo gjør, er der jo Politimyndigheder til i hele Landet. Saa-længe denne Lov og navnlig § 1, der er kom-men til os fra det andet Thing i samme Skik-kelse som fra Ministeriet, ikke lider væsentlige Forandringer, vil jeg raade til at forkaste hele Loven. Sagen er ikke opfattet i sin virkelige Sandhed, den gaaer maaskee ganske ubevidst ud fra en Tilbøielighed til at beskytte visse Private ligeoverfor Andre. Det er det, som det fore-kommer mig at Bægten ligger paa. Jeg skal slet ikke tale om de andre Paragrapher, om det kan gjøres paa den eller den Maade, det skal jeg ikke blande mig i, men jeg skal kun fastholde, at § 1, som den er, er en Opgivelse af Statens Ret til Fordeel for en usikker Nytte for Private, og det bør ikke skee; det kan gjøres for de enkelte forekommende Tilfælde, men det er ikke rigtigt at gjøre det i sin Almindelighed. Ingen kan overse, hvormeget man opgiver ved en saadan Lov, og den behøves ikke.

Mourier - Petersen: Skjøndt denne Lov vel neppe vil faae nogen praktisk Anven-delse paa den Kyst, som jeg er meest kjendt med, nemlig Østkysten af Sjælland, er det mig dog bekendt, at der er Egne, for hvilke Loven kan være af Interesse, at der er Kyster, hvor der har været Tvistigheder mellem dem, der søge deres almindelige Erhverv ved at fiske efter Steen og Gruus, og paa den anden Side Eieren af Grundene, og det har i disse Til-fælde, hvor saadanne Tvistigheder have fundet Sted, viist sig, at de almindelige Lovgivnings-regler ikke have været tilstrækkelige; det maa derfor ansees for ønskeligt, at denne Lov frem-kommer, og jeg kan ikke finde, andet, end at den gaaer den rigtige Vej, ved nemlig paa den ene Side ikke at lægge nogen Hindring iveien for dem, som søge deres almindelige Erhverv ved at fiske efter Steen og Gruus, og idet den paa den anden Side har søgt at fiksre deres Ret, hvis Eiendomme støde til Havet. Det er nemlig gjort til en udtrykelig Betingelse i § 1, at det blot er for det Tilfælde, det forbydes disse Fiskere at tage Steen og Gruus, at de tilgrændsende Eiendomme derved vilde lide en Bestadigelse. Det er altsaa noget Givet, og jeg kan derfor ikke være enig med den sidste Taler i, at der skulde opstaae et Misforhold ved denne Lov, idet der kunde opføres Eiendomme paa Steder, hvor der virkelig ikke var nogen Eiendomsret. Der fordres jo efter Lo-ven blot en Beskyttelse for den eengang eksiste-rende Eiendom, som ellers kunde komme til at lide Skade under Forudsætning af en vis Benyttelse af et Sted, som ikke er nogen pri-vat Mand's Eiendom, men Statens. Jeg an-seer det altsaa for helbigt, at Loven er frem-kommen paa Grund af de særlige Forholds Beskaffenhed i visse Egne. Med Hensyn til de Midler, som Loven har sat for at løse disse Forvillinger, antager jeg, det bedst vil skee, saa-leedes som Loven er bleven vedtaget i Lands-thinget. Jeg anseer det nemlig for en hen-sigtsmæssig Bestemmelse, at der udnævnes Synsmænd af Communalbestyrelserne og Sog-nesorstanderskaberne, og hvad det angaaer, som blev indvendt mod § 2, at det ikke var givet, at disse Synsmænd vare udnævnte, og at der